

Bilag 2.

DANSK ARBEJDSGIVERFORENING

København, den 8. marts 1971.

Det foreliggende forslag til lov om arbejderbeskyttelse i Grønland er stort set i overensstemmelse med det forslag, et enigt Arbejdsråd sendte til Arbejdsministeriet.

På et enkelt meget vigtigt punkt adskiller det foreliggende forslag sig dog fra Arbejdsrådets, idet det vel bygger på, at loven skal administreres af Direktoratet for Arbejdstilsynet og Arbejdsrådet, men foreskriver at tilsynet skal udføres af personer med en vis teknisk uddannelse, som allerede er beskæftiget i Grønland. Dette vil i realiteten sige, at teknisk kyndige ansat i Grønlands tekniske Organisation skal varetage det daglige tilsyn med de grønlandske arbejdspladser og rapportere enten til direktoratet eller en rejsende specialinspektør udsendt fra Danmark.

Forud for lovforslagets behandling i Arbejdsrådet havde et udvalg med direktøren for arbejdstilsynet som formand og med repræsentanter fra de berørte styrelser, herunder Grønlandsministeriet, udarbejdet en betænkning indeholdende et lovforslag.

Ved vurderingen af dette lovforslag i Arbejdsrådet blev der fra flere sider peget på, at der i Grønland nu var et meget stærkt behov for en arbejderbeskyttelseslovgivning. Fra lønmodtagerside var man stærkt interesseret i at få en lovgivning, der stillede samme krav til sikkerheden som i Danmark, medens man fra anden side snarere så en værdi i at få en lovgivning, der mere smidigt kunne tilpasses det grønlandske samfund.

Et udvalg under Arbejdsrådet foretog i sommeren 1970 en rejse til Grønland. Formålet var at drøfte det foreliggende forslag med de interesserede organisationer, herunder parterne på det grønlandske arbejdsmarked. Det viste sig, at alle var interesserede i at få en arbejderbeskyttelseslovgivning og i, at tilsynet og kontrollen blev ud-

ført af neutrale og hertil uddannede personer.

Specielt fra Den grønlandske Arbejdsgiverforening for Håndværk og Industri blev det anført, at det ville være uheldigt, om tilsynet med sikkerheden hos grønlandske arbejdsgivere skulle varetages af personer ansat hos en af de største arbejdsgivere, Grønlands tekniske Organisation. Endvidere blev der sat spørgsmålstegn ved kontrollen med GTOs mange forskellige arbejdspladser, når denne kontrol skulle udføres af en af GTOs egne ansatte.

Der blev herefter i Arbejdsrådet opnået fuld enighed om snarest muligt at etablere en arbejderbeskyttelseslovgivning, der passede til den grønlandske erhvervsstruktur, og som i det daglige skulle administreres af en i Grønland fast bosiddende fabrikinspektør, ansat under Direktoratet for Arbejdstilsynet.

Ud over det allerede anførte kan følgende bemærkes til støtte for synspunktet om, at der bør etableres en særlig tilsynskreds i Grønland:

Det er af afgørende betydning, at ansatte og virksomhedsledere hurtigt kan komme i forbindelse med tilsynet.

Dette synspunkt støttes af en rapport udarbejdet af en inspektør, der i sommeren 1970 foretog en rejse i Grønland. Denne rapport beskriver på en meget objektiv og saglig måde de problemer, der kan opstå, såfremt det ikke er muligt relativt hurtigt at få gode råd eller kritik af en fastboende inspektør.

Det er nødvendigt, at arbejdstilsynet i Grønland samarbejder med personer bosat i de større byer. Forbindelsen mellem disse personer og fabrikinspektøren vil bryde, såfremt lederen af den grønlandske tilsynskreds er bosat i København og kun foreta-